

метнал на рамо къса червена наметка, с кръгъл шлем на главата, бледен и строг, с мрачно светкащи очи, всички замлъкнаха изведнъж, отдръпвайки се да му сторят джж място, изтръпнали от неспокойно очакване. Подир него следваша цялото му семейство.

С бавна и тържествена стъпка царят се отправи към окичената с оръжия стена, отначи меча на Калояна, извади лъскавото желязо от потъмнялата червена, кожена ножница и го целуна с благоговение, като светиня. След това го запаса на кръста си.

Все конието на Асен Стария и го подаде на Радула. Отвори една ракла, зашита в стената, извади мирния договор, подписан от Тодор Комнен, дигна с гневно движение пергамента и го заби на върха на копие-то.

Настръхналите люде следяха със затаен дъх всяко негово действие. Когато видяха забучения връх конието договор, всички избухнаха в неудържим порив:

— Смърт на Тодор Комнен!

— Долу изменниците!

Самодържецът дигна високо конието в десницата си.

— Това ще бъде нашето знаме!

Салата се изпълни с виковете:

— Правдата е с нас! Бог е с нас!

На прага застана запъхтан гончия, потънал в прах и пот:

— Куманаската рат приближава стените на Търнов!

Всички почнаха да се прегръщат насълзени, с треперящи ръце, безсилни да задържат възмущението и възторга си. Княз Мона пращаше тъкмо навреме обещаната войска от хиляда кумански конници.

Царят коленичи пред архиепископа, свали шлема си, сведе чело за благослов. Василий дигна старческата си десница към небето. Гласът му прозвуча едва чуто, задушен от тревога:

— Господи, ти който виждаш и чуваш гласа на онеправданите си